

Grundtvig, der ogsaa holdt paa den Stilling, jeg forfægter, og henviste til, at Omstændighederne kunde forandre sig, og Landets Pengevæsen stille sig saaledes, at det var ønskeligt, at der kunde gjøres Forandringer. Det var et æret Medlem, som vi endnu have i vor Midte, nemlig det ærede Medlem fra Middelfart, vor ærede Aldersformand (B. Christensen), der stillede det Forslag, at særlige Apanagelove skulde henvises til Finantskomiteen, og Resultatet var, at dette Forslag blev enstemning vedtaget, men videre kom denne særlige Lov ikke, thi Apanagerne kom til at staa paa Finantsloven alene, og der have de staaet siden. Jeg tror, at det derved er tilstrækkelig godtgjort, at alle Apanager hvile paa en Finantslovsbestemmelse, og en mindre Del af dem tillige paa Bestemmelse ved særlig Lov. Nu kunde man jo imidlertid spørge, om det ikke var rigtigt, at de alle baade skulde hvile paa Finantsloven og paa særlig Lov. Forfaaviddt Taler er om Civillisten, da tror jeg, at dette er fuldstændig rigtigt, thi Civillisten er jo at betragte paa samme Maade som en Lønningslov, og derfor er det jo ogsaa bestemt i Grundloven, at den skal bestemmes ved Lov for Kongens Regjerings Tid. Anderledes forholder det sig imidlertid med Apanagerne. Jeg kan ikke tro, at man kan gjøre den Anskuelse gjældende, at de skulde være at betragte som Lønningslove, thi jeg veed ikke, hvorfor det skulde være, at de Bestemmelser Lønnes, og jeg holder derfor fast paa, at de bør staa paa Finantsloven alene og ikke tillige i særlige Love. Jeg beder undskyldte, at jeg saalænge har maattet lægge Beslag paa det høie Things Opmærksomhed; men det forekommer mig, at dette Punkt har sin Interesse, og at det tilbørlig er et Sidestykke til det Spørgsmaal, som fornylig bevagede det høie Thing sa stærkt, nemlig Spørgsmaalet om Forholdet mellem særlige Love og Finantsloven. Jeg føler mig for mit Vedkommende overbevist om — den Lillid har jeg til Finantsudvalget — at, dersom Sagen havde været under grundigere Overveelse i Finantsudvalget, saa vilde man der være kommen til det samme Resultat som det, jeg er kommen til. Det er derfor ikke desto mindre muligt, at den ærede Ordfører af Grunde, som jeg før hentydede til, naar han tager Ordet, vil stille sig noget kjælig overfor mit Vædringsforslag; men jeg skal finde mig deri, idet jeg haaber, at selv om Vædringsforslaget nu skulde falde her — hvad jeg dog iøvrigt ikke tror paa — det dog atter vilde komme frem senere. Læge det tilbage gjør jeg ikke, og det gjør jeg blandt Andet ikke af den Grund, at jeg vil sikke mig Leilighed til at stemme derfor. Jeg vil sikke mig Leilighed hertil ogsaa af den Grund, at dersom der senere skulde fremkomme Forslag om Apanage paa særlig Lov, saa vil jeg ved enhver Leilighed stemme derimod; men jeg vilde nødig ved denne Afstemning have Skin af, at jeg i og for sig var imod Sagen. Det Æneste, der

kunde bevæge mig til at tage Forslaget tilbage, var, om Noget kunde overbevise mig om, at det var rigtigt aldeles ingen Apanage at yde i dette Tilfælde. Jeg tror nemlig, at, naar man har en Grundlov, i hvis § 1 det er staaet fast, at vi have arvelig Kongemagt, saa kan man ikke gaa bort fra at give Apanage i Tilfælde som her. Saalænge Grundloven ikke er forandret paa grundlovmæssig Maade, saa tror jeg ikke godt, man kan stille sig anderledes. Jeg tror, at jeg har stillet mig her fuldstændig loyalt. Jeg haaber derfor, at det høie Thing vil stemme for Vædringsforslaget, og jeg vilde sætte Pris paa, om den ærede Ordfører — hvad jo saa ofte er Tilfældet ligeoverfor Vædringsforslag, som ikke have været under nøie Overveelse — vil henstille til Thinget, om det vil stemme derfor eller ikke.

Finantsministeren (Strup): Hvis jeg før, da jeg udtalte, at det ærede Medlem efter min Mening havde absolut Ret i Noget af, hvad han havde fremsført, nemlig det, at en langt overveieende Del af de Apanager, der udbetales af Statskassen, hvile paa Finantslovsbestemmelser, hvis jeg, dengang jeg fremsøgte denne Berigtigelse, hvad jeg vedblivende vil tillade mig at betegne min Udtalelse med, havde tænkt mig, at det vilde foranledige en saa indgaaende Forhandling, som det ærede Medlem synes at ville indlede om selve Apanagepørgsmaalet, saa var denne min Berigtigelse aldrig fremkommen, idet det er aabenbart, at det i og for sig ikke har noget Væsentligt at betyde ligeoverfor det foreliggende Vædringsforslag, hvilken Vægt man saa end lægger paa det. Til hvad det ærede Medlem nu ansøgte om, at de før 1849 ved Resolution eller ved anden Villieyttring af den absolute Kongemagt fastsatte Apanager og lignende Bestemmelser ikke vare bindende for Nutiden, skal jeg dog bemærke, at dette i alt Fald ikke stemmer med vor Højesterets Anskuelse, idet det jo maa være det ærede Medlem meget vel bekendt, at vi for ikke ret længe siden have tabt en Sag for Højesteret, hvor Dommen netop gik ud paa, at en kongelig Resolution fra Tiden før 1849 var absolut bindende og ikke kunde fraviges. Jeg maa tilføje, at jeg ikke kan føle mig fuldstændig forpligtet til at tiltræde enhver Anskuelse om saadanne Spørgsmaal, som maatte være fremsøgte af en hvilken som helst af de Mænd, som have staaet paa samme Plads som jeg siden 1849. Jeg tror, at det er en i og for sig ubillig Fordring, og jeg ser ikke rettere, end at det er en Fordring, som aldeles umulig kan bringes i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem jo dog ellers hylder, nemlig det parlamentariske Regjeringsystem. Det forekommer mig, at det er en Fordring, som umulig kan fyldestgøres under dette, at enhver ny Minister skal om politiske Spørgsmaal vedtjende sig Udtalelser, som ere fremkomne fra hans Forgængere. Jeg anser